

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OOM SWEET OOM

Blijspel in drie bedrijven

door

Hugo Hillewaert

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2001
Nr.1630

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *OOM SWEET OOM* op te voeren moet de naam van auteur *HUGO HILLEWAERT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Hugo Hillewaert
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De drie bedrijven spelen zich af in één decor:
de salon, ten huize van de professor.

EERSTE BEDRIJF:

Eerste tafereel: zaterdagavond, omstreeks middernacht.
Volgende taferelen: de zondagmorgen.

TWEEDE BEDRIJF:

De zondagmiddag van dezelfde dag.

DERDE BEDRIJF:

Een paar dagen later.

Het decor beeldt een smaakvol ingerichte salon uit met antieke meubelen: een oude kast (waarin zich een persoon kan verschuilen) een bankstel (tweezit plus losse fauteuils), bijzettafeltje, salontafel, een tweetal kleine kastjes (op één ervan een telefoontoestel).

Aan de wand oude schilderijen, een spiegel, een kruisbeeld.

Aan één zijde (links of rechts) twee deuren, één leidt naar de keuken, de andere naar de studeerkamer van de professor. Midden achterin een gedrapeerde inkom die uitzicht geeft op de hall die meteen dient voor algemene opkomst. (voor deur niet zichtbaar)

ROLVERDELING: (3 dames - 4 heren)

THEOFIEL VANZIELEGHEM, ± 45 jaar
LENA, zijn vrouw, ± 45 jaar
MARJA, hun dochter, 21 à 25 jaar
JOHN, haar verloofde, ± 25 jaar
ROSA, de dienstmeid, ± 45 jaar
BOB BELLEMANS, notaris, ± 50 à 55 jaar
JAN WANDELAAR, ± 45 jaar

E E R S T E   B E D R I J F .

---

treden op: Theofiel Vanzielegem, professor in de theologie
 Lena, zijn vrouw
 Marja, mijn dochter
 ROSA, hun dienstmeid   } dialectrollen
 JOHN, Marja's verloofde   }

EERSTE SCENE: Toneel volledig donker. Geluid van motor die dan stilvalt. Licht wordt aangeknipt. Marja binnen op toppen van tenen, schoenen in de hand.

MARJA: (op gedempte toon) Kom binnen, John, ze zijn al naar bed !
 (John op met helm op)

JOHN: Hé, chic zeg ! (zet helm af)

MARJA: Ssst ! Zo luid niet, straks maak je ze nog wakker. En trek je schoenen uit !

JOHN: Alleen maar mijn schoenen ? Niks meer ?

MARJA: Foei, John, we kennen mekaar nog maar pas ! (controleert nu even de beide deuren naar werkkamer en keuken) - inmiddels:

JOHN: Potverdomme, ik ben hier met mijn gat in de boter gevallen, geloof ik.

MARJA: (terug en schakelt schemerlamp aan bij de divan) Kom hier zitten, John en vertel es, want op mijn eerste bal raak ik meteen smoorverliefd en ik weet nog niet eens wie je eigenlijk bent.

JOHN: (schoenen in de hand) Mijn naam is John Deswarte. Aangename kennismaking, juffrouw. (geeft zijn schoenen aan Marja)

MARJA: (staat op) Mijn naam is Marja Vanzielegem. Aangename kennismaking, jongeheer. (lachen allebei, gooien schoenen op de grond en zinken elkaar omhelzend neer op de divan)

MARJA: Hé, John, niet zo voortvarend !

JOHN: Maar, Marja, waarom doe jij zo raar ? Waarom spreek jij niet gewoon zoals daarstraks op het bal ?

MARJA: Ah, dat zijn de regels van het huis, John, thuis spreken wij altijd een beschaafde taal. Mijn vader is professor in de theologie, weet je, en hij is bijzonder op etiquette gesteld. Moeder spreekt ook altijd zo, wij zijn dat hier zo

gewoon. Moet dat bij jou thuis soms niet van je ouders ?

JOHN: Mijn ouders zijn allebei gestorven, ik woon alleen !

MARJA: Oh, wat erg voor je, sorry hoor, maar ik had het echt niet zo bedoeld !

JOHN: Geeft niks. Mijn pa was arbeider bij de P.T.T. Je weet wel: putje maken, tentje zetten, 'tukstje doen'. Op een keer werd ie niet meer wakker, ja, inderdaad, gestorven op z'n werk. M'n ma is dat nooit te boven gekomen: 't jaar erop is ze ook gestorven. Kanker aan de slokdarm, zei de specialist. Als je 't mij vraagt, gewoon van verdriet. Gelukkig had ik dan al werk en ik kan goed voor mezelf zorgen, 'k ben tenslotte al vijfentwintig !

MARJA: Oh, John, lieveling, nu hou ik nog meer van je ! (omhelst hem) Wat doe jij wel voor werk, John ?

JOHN: Ik ? Ik ben aan de 'vuilkarre' !

MARJA: (deinst plots terug) Aan..... aan.....

JOHN: Wel, wat is er ? Ik ruik er toch niet naar zeker ? Trouwens, hebben jullie misschien geen vuilnis die moet opgehaald worden ?

MARJA: Dat is het niet, John, lieveling, maar..... vader ! Oh, ik mag er niet aan denken hoe die zal reageren ! Hij zal je zeker niet aanvaarden.

"Een vuilnisman ?" Ik hoor het hem al zeggen !

JOHN: Ja maar, Marja, je zei daarnet toch dat hij professor is in de godsdienst, een beter christenmens als hij zal er toch niet bestaan, dus....

MARJA: Christenmens ? Daar zeg je wat. Veel christen, ja, maar weinig mens. Luister naar mijn woorden, maar kijk niet naar mijn daden ! Een echte tiran is hij eigenlijk, John, een vreselijk mens ! Hij citeert voortdurend citaten uit de bijbel die hem passen en doet hier iedereen in huis naar zijn pijpen dansen. Ken jij de bijbel, John ?

JOHN: De bijbel ? Neen ! De enige boekjes en kranten die ik lees zijn die die de mensen meegeven met de vuilnisbak. Weet je, je moet thuis zijn in die zaken. Wij, vuilnismannen, leggen al dat oud papier aan de kant, 's avonds lezen we het en later verkopen we het. Een interesssante bijverdienste, Marja, maar de bijbel heb ik daar nog niet tussen

gevonden. Wel van die speciale boekjes, hé, met van die prachtige foto's, maar jou pa zal die wel niet lezen, zeker ?

MARJA: Foei, John, daar mogen wij nog niet eens over spreken in huis. Weet je, ik werd vorige week 25 en vandaag pas mocht ik met m'n vriendin voor het eerst uitnaar een bal. En ik word meteen smoorverliefd en haal je daarenboven nog in huis ook. Als pa dat wist !

JOHN: Ja, als hij dat wist ! (omhelst haar) Mmm ! 25 jaar ? Eerlijk gezegd, hé, Marja, ik dacht dat je nog maar 20 was. Als ik je zo eens vergelijk met die foto's uit die boekjes mag je er best wezen ! Maar, zeg, wat doe jij voor de kost ?

MARJA: Ik ? Ik.... eh.... ik ben medisch assistente in een kliniek in Gent.

JOHN: Potverdomme, medisch assistente, dat komt goed uit, zeg ! Weet je, Marja, (opent zijn hemd) ik heb hier toch zo'n pijn, hé, je moet eens voelen, schatje !

MARJA: Hou op, John, knoop je hemd dicht, er zou eens iemand naar beneden moeten komen !

JOHN: Allez, 't zal dan wel eens op een andere keer passen. Wanneer hou je raadpleging ?

MARJA: Maar ik ben geen verpleegster, John, en ik werk niet eens bij één of andere dokter !

JOHN: Hoe ? Nu versta ik er niks meer van. Wat voer je dan eigenlijk uit als medisch assistente ?

MARJA: Ik moet je iets bekennen, John, maar je moet beloven het aan niemand anders te vertellen.

JOHN: Ik zweer !

MARJA: Ik ben.... ik ben helemaal geen medisch assistente, ik ben.... ik ben gewoon kuisvrouw in die kliniek.

JOHN: Kuisvrouw ? Ha, ha, ha, zijn dat nu ook al medische assistenten ?

MARJA: Lach me niet uit, John, het is tenslotte allemaal de schuld van papa. Weet je, ik heb 3 jaar aan de universiteit gestudeerd, maar ben nooit geslaagd. Voor pa, met zijn standing, was dat vreselijk. Uiteindelijk raakte ik aan dat baantje van kuisvrouw. Dat is meteen de reden waarom ik niet hier in de kliniek werk maar in Gent. Zo

komt niemand het te weten en kan papa onder z'n collega's opscheppen dat zijn dochter medisch assistente is !

JOHN: Kom in m'n armen, kuisvrouwtje, ik zie je nu nog liever als daarpas !

MARJA: Meen je dat echt, John ?

JOHN: Natuurlijk, meisje, wij vormen het ideale paar. Als vuilnisman maak ik het later alle dagen vuil en jij kuist de rotzooi op !

MARJA: Oh, John, kon ik maar met je trouwen, maar pa zoekt iemand uit zijn kennissenkring voor me, iemand met centen, iemand met een klinkende titel !

JOHN: Ah, 't moet een ingenieur zijn of zoiets. 't Spijt me,

MARJA: Ssst ! Daar breng je me plots op een prachtidee, John. Jij werkt dus eigenlijk aan de stedelijke dienst en je voert vuilnis weg. Ik heb het. Ik vertel pa morgen dat ik kennis heb met een urbanistisch expediteur.

JOHN: Een wat ?

MARJA: Een urbanistisch expediteur ! Kom, kus me, mijn lieve urbanistische expediteur.

JOHN: Potverdomme, ik voel me direct een heel ander mens, zie ! Wat zo'n titel toch doet, hé !

MARJA: Stil, ik hoor lawaai. Je moet weg, John, vóór ze ons betrappen !

JOHN: Oh, Marja, wanneer zie ik je terug ?

MARJA: Morgenmiddag om twee uur, hier, ik zal ervoor zorgen dat ik alleen ben, O.K. ?

JOHN: (met schoenen in de hand) O.K. liefje ! (zoenen elkaar) John af, Marja dooft schemerlamp en af ! Scène totaal donker. Geluid van startende motor, geluid sterft weg....

TWEEDE SCENE: Licht plots aan voor de volgende morgen. Lena zit breiwol te ontwarren. Theofiel op met bijbel, mediterend.

LENA: Oh, Theofiel, kan jij me even helpen met die breiwol ?

THEOFIEL: Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: val me niet lastig met dergelijke aardse beslommingen, vrouw !

LENA: Oh, meneer bevindt zich weer in hemelse sferen. Dan zal

ik maar even om Rosa bellen.

THEOFIEL: Spot niet met het Rijk der Hemelen, Lena, en over hemelse sferen gesproken, is Marja al op ?

LENA: Ach, Theofiel, laat het kind toch eens uitslapen. Ze zal vast doodop geweest zijn van haar eerste bal. (mijmerend) Het eerste bal, een mijlpaal in het leven van een meisje. O; hoe zalig voelde ik mezelf toen ik voor het eerst naar een bal mocht.

THEOFIEL: Balzalen ? Bah, poelen des verderfs die onze jeugd ten gronde richten.

LENA: Maar Theofiel, Marja is 25, ze is toch geen kind meer en kan toch best op zichzelf passen !

THEOFIEL: Ach vrouw, staat er dan niet in de bijbel geschreven: Gij zult de verlokkingen des duivels mijden ? (Rosa op)

ROSA: Had u gebeld, madame ?

LENA: O, Rosa, kan jij me even helpen met die breiwol ? Mijnheer, mijn man, heeft het te druk !

ROSA: Te druk, madame ? Hij zal het binnenkort nog veel drukker krijgen, hoor, madame !

LENA: Nog drukker, Rosa, wat bedoel je ?

ROSA: Hewel, madame, als die type uit Amerika op bezoek komt !

THEOFIEL: Wat bazel jij daar toch allemaal, Rosa ?

ROSA: Neen, neen, meneer de professor, niet uit Bazel, uit Amerika ! (brief bovenhalend) Hier, hij schrijft het zelf !

THEOFIEL: Hoe kom jij aan die brief, meid ?

ROSA: Wel, van de 'facteur' hé, meneer de professor.

THEOFIEL: Het is vandaag zondag, Rosa, de dag des Heren, niet de dag van de postbode.

ROSA: Wacht es, meneer de professor, nu dat je het zegt, dat zal dan van vrijdag zijn !

LENA: Van vrijdag, Rosa, en nu pas vertel je ons iets over die brief ?

ROSA: Oh, dat zal heel uit m'n hoofd zijn gegaan, madame.

THEOFIEL: En die brief ben je niet alleen vergeten af te geven, maar die heb je zelfs geopend !

ROSA: Ja maar, meneer de professor, er was toen juist niemand anders thuis en ik heb die brief meegenomen naar de keuken.

En de waterketel stond juist te koken en 't was daar nogal vochtig en die brief ging vanzelf open ! En 'k peins binst dat die open is, kan ik hem maar van den eerste keer lezen, 't is dan in een ruzie allemaal gepasseerd !

LENA: Ja, 't is al goed Rosa, ga nu maar !

ROSA: En die breiwol, madame ?

LENA: Hier, neem ze maar mee naar de keuken !

THEOFIEL: En pas op voor de vochtigheid, meid !

ROSA: Wees maar gerust, meneer de professor, 'k zal er geen spaghetti van maken ! (Rosa af)

THEOFIEL: Wat een onbeschofte meid. Het wordt tijd, Lena, dat je dat mens eens duchtig de levieten leest !

LENA: Ik keur haar gedrag uiteraard ook niet goed, Theofiel, maar och God, is ze een nogal ruw volksmens, anderzijds mogen we niet klagen over haar: ze werkt als een paard !

THEOFIEL: Als het paard van Christus, ja, dat stomme mens.

Hier, Lena, bekijk jij die brief eens, want ik ben helemaal niet in de stemming ! (geeft brief aan Lena)

LENA: Uit Amerika ! Maar, Theofiel, het is een brief van Jan Wandelaar, mijn schoonbroer !

THEOFIEL: Van Jan Wandelaar ? De hemel zij ons genadig ! Wat voor nieuws heeft die nu te vertellen na al die jaren ?

LENA: Luister nu toch, Theofiel, ik lees even voor: Beste schoonzus.....

THEOFIEL: O, de brief is blijkbaar alleen aan jou gericht !

LENA: Ach, val me niet telkens in de rede, Theofiel, en haal nu geen oude koeien uit de sloot.

LENA: Behalve dat ie Nederlander is, is Jan Wandelaar toch ook weer niet zo'n onmens ! Luister:

Beste schoonzus,

Nu ik drie jaar na het overlijden van je zus, mijn vrouw, met pensioen ga en me hier in Amerika geen enkele familiale band meer bindt, zal ik me, na het regelen van mijn zaken, weer in de Lage Landen bij de zee vestigen. Binnenkort kom ik jullie dus even opzoeken.

Hartelijke groeten aan Theofiel en tot kijk !

Je schoonbroer, Jan Wandelaar.

P.S. Vele kussen voor nichtje Marja !

THEOFIEL: Hij komt ons opzoeken, die ketter ? Dat ontbrak er nog aan !

LENA: Acht toe, wees eens lief, Theofiel. Het is toch niet uitzonderlijk dat Jan Wandelaar als Nederlander protestant is !
(Rosa op met breiwool)

ROSA: Protestant, madame ? Mijn grootvader heeft dat ook nog gehad. Dat is geen erge operatie, hoor, madame. Na twee weken kliniek reed hij alweer op z'n fiets.

LENA: Jij bedoelt prostaat, Rosa, maar protestant is heel wat anders, dat is geen ziekte !

THEOFIEL: Geen ziekte ? (voelt aan z'n hartstreek)

ROSA: Oh, oh ! (vlug af !)

LENA: Wind je toch zo niet op, Theofiel, het is trouwens niet goed voor je hart. De dokter heeft je al zo dikwijls gewaarschuwd dat je het wat kalmer aan moet doen. En daarbij, Jan Wandelaar is altijd een goede echtgenoot geweest voor mijn zus. Maar jij, jij hebt het nooit kunnen verkroppen dat ze ook protestant geworden is om met hem te trouwen en dat ze naar Amerika uitgeweken zijn voor zaken !

THEOFIEL: Amerika ! Nog zo'n oord des verderfs ! En zaken ? Noem jij dat zaken ? Een music-hall openhouden ! Wat voor duistere praktijken gebeuren daar al niet ! Neen, die andersdenkende komt hier nooit meer over de vloer !

LENA: Maar denk toch ook eens aan Marja, Theofiel. Jan is weduwnaar, kinderloos, schatrijk, met andere woorden een gedroomde suikeroom.

THEOFIEL: Tja, dat is uiteraard een andere zaak. Geef God wat God toekomt en geef aan ons wat ons toekomt. Kunnen we z'n ziel niet meer redden, dan valt wellicht nog zijn portefeuille te redden. Ik trek me even terug in m'n werkkamer, Lena, ik moet over alles nog eens goed nadenken (Theofiel af)

DERDE SCENE: Marja op in peignoir. Lena begint te breien.

MARJA: Goeiemorgen, mama. (kust haar moeder)

LENA: Goeiemorgen kindje, goed geslapen ?

MARJA: Heerlijk, mama, heerlijk !

LENA: 't Lijkt wel of je zweeft, kind, heb je dan zo'n leuke avond gehad ?

MARJA: Enig, mama, werkelijk enig ! O, ik voel me toch zo gelukkig !

LENA: En je vriendin, Ria, heeft die zich ook geamuseerd ?

MARJA: Dat zal wel, ma. O, wat was het een fijne avond !

LENA: Ja, dat merk ik zo stilaan wel, kindje, maar ben je dan niet met Ria naar huis gekomen ?

MARJA: Eh.... nee, ma, nee.... eh, eh, John heeft me thuisgebracht.

LENA: John ? Wie is John nou weer ?

MARJA: Een....eh, een....jongen, ma.

LENA: Ja, dat zal wel, kind, daarom zal hij wel John heten, maar wie is die John nou eigenlijk ?

MARJA: De jongen, ma, met wie ik gisteren de hele avond gedanst heb !

LENA: De hele avond ? Was er maar één jongen misschien ?

MARJA: Toch niet, ma,..... maar ik vond John meteen sympathiek, en hij mij ook. O, ik voel me toch zo gelukkig ! Ik ben.....

LENA: Verliefd !

MARJA: Hoe.... hoe.... hoe weet jij dat, ma ?

LENA: Ach kindje, ik ben toch ook jong geweest. Maar vertel eens, wat doet die John voor de kost óf studeert hij nog ?

MARJA: Neen, ma, hij werkt.... eh.... hij werkt aan de stad !

LENA: Aan de stad ? Ja, kind, daar word ik ook niet veel wijzer van, een vuilnisman werkt ook aan de stad !

MARJA: Nee, nee, nee, ma, John is.... eh.... urbanistisch expediteur !

LENA: Urbanistisch expediteur ? Dat heb ik nu nog nooit gehoord. Afijn, de titel alleen doet al een hoge post vermoeden. Je vader zal ongetwijfeld tevreden zijn, kindje, en is hij ook lief ?

MARJA: Lief, ma ? Oh, hij is de liefste jongen die ik ooit ontmoet heb.

LENA: En zijn ouders ? Wat voeren die uit en waar wonen ze ?

MARJA: Zijn ouders, ma, eh.... zijn ouders zijn....

VIERDE SCENE: Theofiel op.

THEOFIEL: O, de jongedame is ook al verrezen, merk ik.

MARJA: Goeiemorgen, papa. (kust Theofiel)

THEOFIEL: Je bent nog niet eens behoorlijk aangekleed, kind, weet je: de morgenstond geeft goud in de mond !

MARJA: Ik was nog zo moe, pa, echt, ik was doodop van gisteravond.

THEOFIEL: Mmm. Hoe laat ben je zo thuisgekomen ?

MARJA: Vóór 12 uur, pa, zoals je geëist had !

THEOFIEL: Ik meende hier nog stemmen gehoord te hebben na 12 uur !

LENA: Dat zal John geweest zijn, Theofiel, aan de voordeur.

THEOFIEL: John ? Je zegt wel JOHN ? Ben ik verondersteld die te kennen ?

LENA: John is de naam van de jongen die Marja thuisgebracht heeft, Theofiel.

THEOFIEL: En dat prrrrtputput, prrrrtputput, hoort dat ook bij die.... ?

MARJA: Ja, pa, ja,..... eh.... John heeft een motor.

THEOFIEL: Een motor, bah, en John, een Engelse naam, bah, ik hou niet van Engelse namen. Voor mij is dat Johannes een mooie bijbelse naam ! En verder ?

LENA: Hij is urbanistisch expediteur, Theofiel, wat zeg je daarop ?

THEOFIEL: Urbanistisch expediteur ? Dat klinkt veelbelovend moet ik toegeven. Hij is toch katholiek neem ik aan ?

MARJA: Ja, ja, papa !

THEOFIEL: En zijn familienaam ?

MARJA: Deswarte, pa. (bedeesd uitgesproken)

THEOFIEL: Wablief ? Een zwarte, een neger, een kleurling, een...

LENA: Deswarte, Theofiel, Deswarte is de naam.

THEOFIEL: Ah, en zijn ouders ? Hij heeft toch wel ouders zeker, elke gezonde jonge man heeft ouders, want erfelijke ziekten brengen we niet binnen in onze familie !

LENA: Marja wou er net over vertellen toen je binnenkwam, Theofiel, nietwaar, Marja kindje ?

MARJA: Eh.... eh.... ja, zijn ouders, pa..... zijn ouders, ma, eh....

THEOFIEL: Wel, komt er nog iets ?

MARJA: Zijn vader is... is.... een.... een rijk zakenman en zijn moeder.... zijn moeder houdt zich in haar vrije tijd bezig met allerhande liefdadigheidswerk.

THEOFIEL: Nou, ik moet toegeven, kind, dat klinkt niet gek, helemaal niet gek. Ben je nooit geslaagd aan de universiteit, Marja, dan slaag je er wel in een geschikte huwelijkskandidaat op de kop te tikken. Zie je wel, Lena, het bloed kruipt tenslotte waar het niet gaan kan. En.... waar wonen die lui, Marja ?

MARJA: Eh.... eh.... in.... in de residentiële wijk, pa, maar de juiste naam van de straat is mij ontgaan.

THEOFIEL: Daar zit blijkbaar muziek in, Lena. Vandaag nog neem ik contact op met m'n vriend, notaris Bellemans. Die kan achter de schermen es voorzichtig wat inlichtingen nemen en het terrein verkennen. We moeten het ijzer smeden terwijl het heet is !

MARJA: Maar, papa, John.....

THEOFIEL: John ? Ik ken geen John, ik ken alleen Johannes. Johannes, een pracht van een bijbelse naam, Johannes, de stem van de geroepene in mijn gezin. (begeeft zich naar de kast)

LENA: Wat wil je, Theofiel ?

THEOFIEL: Wat ik wil ? Dat is toch duidelijk: een boek uit mijn boekenkast. Dat is toch geen zonde, neem ik aan.

LENA: Die kast is leeg, Theofiel, en al je studieboeken heb ik voorlopig in die kist in je werkkamer gestopt.

THEOFIEL: Mijn boeken niet meer in m'n boekenkast ! Wat is dat voor onzin, Lena ?

LENA: Ik merkte deze week dat de houtwurm erin zat, Theofiel, en ik heb Rosa gisteren de binnenkant van de kast met een insektendodend middel laten behandelen. Nog enkele dagen geduld, lieve, en je boeken kunnen terug.

THEOFIEL: O, de wegen van God zijn ondoorgrondelijk. Ja, zouden wij ons meteen niet klaarmaken om onze zondagsplicht te gaan vervullen, Lena ?

LENA: Een goed idee, Theofiel, ik ben zo klaar. (Theofiel af) En schiet jij nu ook maar op, Marja, ga eerst ontbijten. Vanmiddag kan je dan mee naar grootmoeder en dan moet

jij vanavond maar naar de kerk.

MARJA: O, ma, ik ben nog zo moe, mag ik vanmiddag hier blijven om nog wat uit te rusten ?

LENA: Je weet dat oma erg op je gesteld is, kindje, maar kom, voor die ene keer maken we wel eens een uitzondering.

MARJA: O, dank je, mama ! (omhelst haar moeder)
(Lena af)

VIJFDE SCENE:

MARJA: God, wat ben ik begonnen ! Maar wat kon ik anders verzinnen ? Vader wou nu eenmaal dat John z'n ouders nog leefden. Een rijke zakenman en een vrouw die aan liefdadigheid doet, oh, John schrikt zich vanmiddag een aap. En dan die naam, Johannes ! Hemeltjelief, als John maar niet boos wordt. Ik krijg beslist geen hap door m'n keel van de zenuwen. Ik zal alleen een kop koffie drinken om wat te kalmeren. God, wat staat er me nog te wachten !
(Marja af naar keuken)

(Rosa op met stofdoek, neuriënd aan het werk, opent boekenkast)

ROSA: Bah, wat een vieze reuk heeft dat middel tegen houtworm. Meneer de professor zal nog een paar weken moeten wachten om zijn boeken terug te zetten. Hij zal er weer graag bij zijn, Pietje Precies !
(Marja op, slurpend aan kop koffie)

MARJA: Dag, Rosa.

ROSA: Ah, dag juffrouw Marja, hoe heb je het gisteravond gemaakt op het bal ? Heb je je goed geamuseerd ?

MARJA: O, prima, Rosa, prima, en ik heb toch zo'n leuke jongen leren kennen.

ROSA: 'k Geloof dat de juffrouw verliefd is, hé ?

MARJA: (zucht) O, Rosa, ik voel me in de zevende hemel.

ROSA: 't Wordt dan hoog tijd, juffrouw, dat je vlug weer met je twee voeten op de grond terecht komt, want over vrienden kan ik boeken schrijven, wat zeg ik, boeken ? Een encyclopedie !

MARJA: Jij, Rosa ?